

Yoel Kitabı ve Laodikyalı Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Sayı On Altı

Jeff Pippenger
2025-12-22

On Altı Numara

Asıl konuya geçmeden önce bu kadar çok söz ettiğim için özür dilerim. Yoel kitabını doğrudan ele aldığımızda kullanmayı düşündüğüm mantığın önemli parçaları olan bazı peygamberlik ana hatlarını yerli yerine oturtmak istiyorum. Daha önce, Yoel kitabında “kesilip atılmak” olarak çevrilen İbranice kelimenin köklerinin, İbrahim döneminde bir antlaşmayı tasdik etmek için kullanılan kurban kesme yöntemine dayandığını belirtmişim.

Uyanın, ey sarhoşlar, ağlayın; ey şarap içenlerin hepsi, yeni şarap yüzünden feryat edin; çünkü o ağzımızdan alındı. Joel 1:5.

İbranice "cut off" sözcüğü H3772'dir ve ilkel bir kök olup 'kesmek (kesip ayırmak, devirmek ya da parçalamak); dolaylı olarak yok etmek veya tüketmek; özellikle antlaşma yapmak (yani, bir ittifak kurmak veya pazarlık yapmak; başlangıçta eti kesip parçaların arasından geçmek suretiyle)' anlamına gelir.

Strong'un “cut off” tanımının, onu dilbilgisel anlamda bir “primitive root” olarak nitelediğini fark ediyorum. Böyle olmakla birlikte, antlaşma ve İbrahim ile ilişkilendirilen kesme eylemi, antlaşmanın ışığının söze bağlı olduğunu ve bu ışığın ilkel tarihsel kökünde ortaya konduğunu gösterir. Antlaşma tarihi açısından “cut”, ilkel köklerine dayanan peygamberî bir semboldür ve ayrıca dilbilgisel olarak da bir ilkel kök olarak tanımlanır.

Beşinci ayetteki beyan, "yeni şarap"la temsil edilen son yağmur mesajına sahip olmadıklarını belirtmekle kalmıyor, aynı zamanda onların 'orada ve o anda' Tanrı'nın antlaşma halkı—“ilk kökenlerini” İbrahim'e kadar dayandıran bir halk—olarak reddedildiğini de ilan ediyor.

Kırk yıl boyunca çölde ölen nesil, adı “birçok ulusun babası” anlamına gelen İbrahim'e ilksel kökenlerini dayandırdı. Yeşu ile birlikte Vaat Edilmiş Topraklar'a giren nesil, ilksel kökenlerini İbrahim'e dayandırdı. Mesih'i çarmıha geren Yahudiler, ilksel kökenlerini İbrahim'e dayandırdılar. Karanlık Çağlar'dan çıkan ve 1844'te Tanrı'nın seçilmiş antlaşma halkı olarak sınanıp bir kenara bırakılan Protestanlar, ilksel kökenlerini İbrahim'e dayandırdılar. 22 Ekim 1844'te Kutsalların Kutsalı'na giren Millerci Filadelfiya hareketi, ilksel kökenlerini İbrahim'e dayandırdı. 1863'te Eriha'yı yeniden inşa eden Millerci Laodikiya hareketi, ilksel kökenlerini İbrahim'e dayandırdı. Yakında çıkacak Pazar yasasında Rab'bin ağzından kusulacak olan Laodikiya Yedinci Gün Adventist kilisesi, ilksel kökenlerini İbrahim'e dayandırdı. Bu nesillerin hepsi bağ benzetmesini yerine getirmiş ya da getirecektir.

Yoel'deki sarhoşlar uyanınca, Tanrı'nın halkı olarak reddedildiklerini ve son yağmurun mesajına sahip olmadıklarını fark ederler. Bunun tersi de doğrudur. Yoel'in "yücelik taçları" giyenler olarak

tanımladığı kişiler ise antlaşmaya girer, mühürlenir ve bir sunu olarak yükseltir. Tanrı ile seçilmiş bir halk arasındaki ilk onaylanmış antlaşma, Tanrı'nın halkının son kurbanında temsil edilen ve Pazar yasasıyla başlayan aynı "kesme" ile başladı. Bu "kesme", buğday ile yabancı otların ayrılmasıdır. Yabancı otlar reddedilir ve ateşe atılır; buğday ise Pentekost ilk ürün buğday sunusu olarak demet yapılır ve sonra "önceki yıllarda olduğu gibi" yükseltir.

İbrahim'in antlaşmasını temsil ettiği genellikle belirtilen dört nokta vardır. Yaratılış 12'de İbrahim 'çağrılır' ve ondan büyük bir ulus yapacağı vaadi verilir. Bu antlaşmanın bir parçası değildir; ancak bir vaade çağrıdır. O noktada adı Avram'dır; çünkü bir antlaşma ilişkisinin simgelerinden biri ad değişikliğidir. Avram'ın adı, antlaşmanın dört adımının üçüncüsünde değiştirilir.

Tanrı İbrahim'e vaat verdiğinde, kendisinden daha üstün biri üzerine ant içemediği için kendi adına ant içti ve şöyle dedi: "Seni kesinlikle bol bol bereketleyeceğim, seni kat kat çoğaltacağım." Böylece, sabırla dayandıktan sonra, vaat edilen şeyi elde etti. Çünkü insanlar gerçekten kendilerinden üstün olan adına ant içerler; doğrulama için edilen ant, onlar için her anlaşmazlığın sonudur. Tanrı da, tasarısının değişmezliğini vaatlerin mirasçılara daha açıkça göstermek istediğinden, bunu ant ile pekiştirdi; öyle ki, Tanrı'nın yalan söylemesinin imkansız olduğu iki değişmez olgu sayesinde, önümüze konan umuda tutunmak için sığınmış olan bizler güçlü bir teselli bulalım. Sahip olduğumuz bu umut, ruhumuzun hem güvenilir hem de sarsılmaz bir çapasıdır; perde arkasındaki iç yere kadar girer. Bizim için öncül olarak oraya giren İsa, Melkisedek düzenine göre sonsuza dek başkâhin kılınmıştır. İbraniler 6:13-20.

Çağrı, Tanrı'nın Avram'a verdiği vaatti; Tanrı, onu izleyen "yemin" ile ikinci bir tanıklık sağladı. Ardından gelen "yemin" üçlüydü. İlk adım olan vaat içeren çağrının ardından, ikinci, üçüncü ve dördüncü adımlar, Tanrı'nın seçilmiş bir halkla yaptığı asıl üçlü antlaşmadır. Yaratılış on beşinci bölümde Tanrı, bölünmüş hayvan parçalarının arasından Tanrı'nın yalnız başına geçtiği dramatik bir ritüelle antlaşmayı resmen "keser" (kurar) ve İbrahim'in soyuna koşulsuz olarak toprak vaat eder. Vaat edilen diyar, iki ırmak arasındaki bir ülke olarak temsil edildi; Mısır ırmağı ile Fırat ırmağı. Üçlü antlaşmanın ilk adımı, iki ırmağın peygamberce simgesine ve bu simgeye bağlı olan her şeye doğrudan bir gönderme içerir. Esin, bugün gerçekleşmekte olan olaylar olarak Ulai ve Hiddekel ırmaklarına işaret ettiğinde, bu iki ırmak Avram'ın peygamberliğinde tipolojik olarak önceden simgelenmişti. Bağlam, Avram'ın iki ırmağının arasındadır; Daniel'in iki ırmağıyla birleştirildiğinde dört ırmak eder; çünkü Mesih'in sesi çok suların sesidir.

Aynı gün Rab Avram'la bir antlaşma yaptı ve şöyle dedi: "Senin soyuna bu ülkeyi verdim; Mısır Irmağı'ndan büyük ırmağa, Fırat Irmağı'na kadar: Kenitler, Kenizitler, Kadmonitler, Hititler, Perizitler, Refaimler, Amoriler, Kenanlılar, Girgaşlılar ve Yevuslular." Yaratılış 15:18-21.

Abram'a vaat edilen toprak, son günlerde on kral tarafından temsil edilen tüm dünyaydı; oysa antlaşmanın ilk günlerinde bu, krallar değil, on kabile olarak listelenmişti. Yüz kırk dört bin, bütün dünyayla çatışacak. Daha sonra dünya, yeryüzünün on kralı üzerinde egemenlik süren Vahiy on yedideki al renkli fahişenin yönlendirmesi altında, tek bir dünya hükümeti tarafından Pazar günü ibadetinin zorla uygulanmasına ilişkin bir sınama sürecinin içine çekilecektir. Abram söz konusu olduğunda, canavarın suretinin kilise-devlet sembolü, devlet yönetimini simgeleyen Mısır nehriyle

ve kilise yönetimini simgeleyen Babil nehriyle temsil edilir.

Bu olaylardan sonra Rab'bin sözü bir görüde Abram'a geldi ve şöyle dedi:

Korkma, Abram: ben senin kalkanırım ve çok büyük ödülünüm.

Avram dedi ki: Ya Rab Tanrı, bana ne vereceksin? Çünkü çocuksuzum; evimin kâhyası ise Şamlı bu Eliezer'dir. Avram yine dedi: İşte, bana soy vermedin; bak, evimde doğan biri benim mirasçım. Ve işte, Rab'bin sözü ona geldi ve şöyle dedi:

Bu kişi senin varisin olmayacak; ama kendi özünden çıkacak olan senin varisin olacaktır. Onu dışarı çıkarıp, "Şimdi göğe bak ve eğer onları sayabileceksen yıldızları say" dedi; ve ona, "Senin soyun da böyle olacaktır" dedi.

Ve Rab'be iman etti; Rab bunu ona doğruluk saydı. Ve ona dedi ki,

Seni Kildanilerin Uru'ndan, bu ülkeyi miras olarak sana vermek için çıkararak Rab benim.

Ve dedi: Ya Rab Tanrı, onu miras alacağımı nasıl bileceğim? Ve ona dedi:

Bana üç yaşında bir düve, üç yaşında bir dişi keçi, üç yaşında bir koç, bir kumru ve bir güvercin yavrusu getir.

Ve o, bunların hepsini aldı, ortadan böldü ve her bir parçayı karşılıklı yerleştirdi; fakat kuşları bölmedi. Kuşlar leşlerin üzerine indiğinde, Abram onları kovdu. Güneş batmak üzereyken, derin bir uyku Abram'ın üzerine çöktü; ve işte, büyük bir karanlığın dehşeti onun üzerine çöktü. Ve Abram'a şöyle dedi:

Şunu kesin olarak bil ki soyun kendilerine ait olmayan bir ülkede yabancı olacak; onlara hizmet edecek ve onlara dört yüz yıl eziyet edilecek. Ayrıca hizmet edecekleri ulusu ben yargılayacağım; sonra büyük servetle oradan çıkacaklar.

Ve sen huzur içinde atalarının yanına gideceksin; ileri bir yaşta gömüleceksin.

Fakat dördüncü kuşakta yine buraya gelecekler: çünkü Amorîlerin suçu henüz tamamlanmadı.

Güneş batıp karanlık basınca, işte, duman tüten bir fırın ve o parçaların arasından geçen alevli bir meşale görüldü. Yaratılış 15:1-17.

Geceleyin bir ateş sütunu, gündüzleri bir bulut olarak Musa'ya ve İsrailoğullarına yol gösterecek olan O, o "kesilmiş" parçaların arasından dumanı tüten bir ocak ve yanan bir meşale olarak geçti.

Rab gündüz onlara yolu göstermek için bir bulut sütunu içinde önlerinden gidiyor, gece ise onlara ışık vermek için bir ateş sütunu içinde gidiyordu; gündüz de gece de yürüsünler diye. Halkın önünden gündüz bulut sütununu, gece de ateş sütununu uzaklaştırmadı. Çıkış 13:21-22.

Yanan lamba ve tüten fırın, bulut ya da ateş sütununu simgeliyordu ve Tanrı'nın Abram'la anlaşmayı kurmasında yer alan üç adımdan ilkinin peygamberî bir unsurunu temsil eder. Bölüm, "Korkma" sözleriyle başlar; çünkü birinci meleğin mesajı Tanrı'dan korkmaktır ve Abram gibi Tanrı'dan korkanların Tanrı'dan korkmasına gerek olmayacaktır. İki tür korku vardır, çünkü iki

sınıf insan vardır.

Antlaşma pasajında daha ileride, Abram Tanrı'ya iman eder ve bu ona doğruluk olarak sayılır. Üç melek, Yuhanna'nın ortaya koyduğu Kutsal Ruh'un işiyle paraleldir; Yuhanna, Kutsal Ruh'un üç şey konusunda dünyayı suçlu olduğuna ikna ettiğini öğretir: günah, doğruluk ve yargı. Bu nitelikler üç meleklerle uyumludur. Bu nedenle antlaşma pasajında Tanrı korkusu ortaya konduktan sonra, ikinci adım olarak doğruluk belirlenir; bunun ardından, Kutsal Ruh'un üçüncü işi ve üçüncü meleğin mesajı olan yargının ilanı gelir. Antlaşmanın ilk adımı, birinci meleğin mesajını örnekler; bu mesaj her zaman üç mesajın tümünün bir fraktalıdır. Antlaşma sürecinin üç adımı, Vahiy'in on dördüncü bölümündeki üç meleği temsil eder.

Abram ikinci meleği işaret eden şekilde doğru sayıldıktan sonra bir sunu hazırlar; çünkü sunu, yargının üçüncü adımından hemen önce hazırlanır. Bu sunu, Malaki 3'teki Levililerin bir sancak olarak kaldırılan sunusunu temsil eder. Musa'nın hayatındaki üç kırk yıllık dönem nasıl üç meleğin mesajlarını temsil ediyorsa, Musa'nın ilk kırk yılı da üç meleğin mesajının üç adımının tümünü içerir.

Musa'nın tanıklığı, anne babasının Tanrı'dan korkmasıyla başlar (birinci adım); ardından görünüşe dayalı bir sınav gelir. İkinci adım, tıpkı Daniel kitabının birinci bölümünde olduğu gibi, görünüşe dayalı bir sınavı içerir: Orada Daniel önce Tanrı'dan korktu ve Babil yemeklerini yemeyi reddetti; ardından fiziksel görünüşüne göre sınandı. Daha sonra Daniel için üçüncü sınav, üç yıl sonra Kral Nebukadnezar tarafından yapıldı; bu, kuzeyin kralının ve üçüncü meleklerin mesajı olan Pazar yasasının bir sembolüdür.

Musa'nın anne babası Tanrı'dan korkuyordu; onu bir sandığa koyup suya bıraktılar ve Firavun'un kızı durumu görmeye sevk edildi; sonra da çocuğun kurtarılması lehine karar verdi. Musa'nın yaşamının başlangıcı, Tanrı'nın insanlıkla yaptığı antlaşmanın bir örneği idi; ve Tanrı, Musa aracılığıyla da insanlıktan seçilmiş bir ulusla bir antlaşma yaptı. Nuh'un insanlıkla yaptığı antlaşma büyük kalabalığı temsil eder; Musa'nın seçilmiş bir halkla yaptığı antlaşma ise 144.000'i temsil eder. Avram'ın antlaşmayı tasdik etmek için sunması gereken sunu, Nuh'un antlaşmasının sembolünü taşıyordu; tıpkı yüzyıllar sonra Avram'ın peygamberliğini yerine getiren Musa'nın yaptığı gibi.

Sunu beş farklı hayvandan oluşuyordu; üç yaşında bir düve, üç yaşında bir dişi keçi, üç yaşında bir koç, bir kumru ve bir yavru güvercin. Kuşlar olduğu gibi bırakıldı, düve, koç ve dişi keçi ise ikiye "kesildi". Sunu, son günlerde insanlık için görsel bir sınama olarak bir sancağın kaldırılmasını simgeler. Firavun'un kızına yönelik görsel işaret gemideki bebek Musa'ydı. Gemi, gemideki sekiz canla simgelenir. "Sekiz" sayısı, yüz kırk dört binin sancağının peygamberlik özelliklerinden biri olarak belirlenmiştir. Beş hayvanlık sunuyu ele alıp üç tanesini ikiye böldüğümüzde, sununuz Nuh tarafından örneklenen biçimde sekiz parçadan oluşur ve bu, Avram'ın sunusunda da teyit edilir.

O beş hayvan, Tanrı'nın buyurduğu şekilde bölündüğünde "sekiz" sayısını temsil eder ve böyle yapmakla, Nuh'un gemisindeki "sekiz" ruh tarafından simgelenen, dünyanın sonundaki o ruhları temsil eder. Abram'ın üçlü antlaşmasının ikinci adımı olan sünnet işareti, doğumdan sonra "sekizinci" günde yerine getirilmeliydi; ve bu ayın, "sekizinci" günde gerçekleşen Mesih'in

dirilişini simgeleyen vaftizle ikame edildi. “Sekiz” sayısı, hem Nuh’un hem de Musa’nın antlaşmalarının yerleşik bir özelliğidir; ve bu antlaşmalar, bir sancak sunusu olarak kaldırılacak olan yüz kırk dört bini simgeler; onlar da yedinin “sekizincisi”dir.

Bu beş hayvan, gemideki "sekiz" ile simgelenen beş akıllı bakireyi temsil eder; ölümü görmeden eski bir dünyadan yeni bir dünyaya geçecekler.

Abram’ın sunusu pak bir sunuydu; çünkü sunudaki bütün hayvanlar temiz hayvanlardı ve birlikte yakmalık sunularda kullanılan başlıca hayvanları temsil ediyorlardı. Birinci meleğin mesajı Yaratıcı’ya tapınma buyruğunu içerir; Musa zamanında Abram’ın peygamberliği yerine getirildiğinde tesis edilecek kutsal yer hizmetinin başlıca kurbanlık hayvanları tapınma sunuları olarak ortaya konur ve aynı zamanda Yaratıcı’ya tapınmaya çağıran birinci meleğin çağrısını da simgeler.

On sekizinci ayet açıkça şöyle der: “O gün Rab Avram’la bir antlaşma yaptı.” Bu, Vahiy 14’teki üç meleş örnekleşen üç adımdan ilkinin işaretidir. Yaratılış 15’teki antlaşma adımı, Vahiy 14’ün birinci meleşinin mesajını temsil eder; bunun ardından ikinci bir melek gelir ve bu melek, Yaratılış 17’de yer alan Avram’ın antlaşmasının ikinci adımıyla örneklenir.

İkinci adımda, Avram’ın adı İbrahim olarak değiştirilir. Avram, 'yüceltilmiş baba' anlamına gelir; İbrahim ise 'birçok ulusun babası' anlamına gelir. Avram’ın çağrılışında büyük bir ulus olma vaadi verildi, ancak Avram’ın adı değiştirilene kadar bu vaat onaylanmadı. Sonra seçilmiş antlaşma halkının ilk atası oldu. Bir sonraki adım, İbrahim’in İshak’ı kurban etmesiyle sınanması yoluyla üçüncü meleşin mesajını simgeliyordu; bu, haçı simgeliyordu; haç da 22 Ekim 1844’ü simgeliyordu; o da üçüncü meleşin mesajı olan Pazar yasasını simgeler. Bu üçüncü antlaşma adımı 22 Ekim 1844’te yerine getirildi ve Yaratılış 22. bölümde anlatılır.

İkinci adımda—ki bu, Avram’ın adının değiştirildiği ikinci meleşin mesajıdır—sünnet ayini, antlaşma halkının ve onların Tanrı’yla ilişkisinin “işareti” olarak tesis edilir. Tanrı’nın halkı, ikinci meleşin mesajının tarihinde mühürlenir. Pazar yasasıyla temsil edilen üçüncü meleşin mesajında bir sancak gibi yüceltilirler, fakat mühürlenmeleri Pazar yasasından hemen önceki dönemde olur; bu da Millerit tarihinde, 22 Ekim 1844’te kapının kapandığı andan hemen öncesine tekabül eder.

Babil’den çıkan ve 2300 yıllık kehaneti başlatan üç fermanla ilgili olarak da durum aynıdır; bu kehanet 22 Ekim 1844’te üçüncü meleşin gelişiyile sona erdi. Tapınak, birincisinden sonra ama üçüncüsünden önce, ikinci fermanın dönemi sırasında tamamlandı. Temeller birinci ferman döneminde atıldı ve tapınak inşası ikinci ferman döneminde tamamlandı. MÖ 457’deki üçüncü ferman 2300 yıllık dönemi başlattı; ayrıca fermanın kendisi Yahudilere ulusal egemenliği iade etti. Üçüncü kilometre taşında bir krallık kurulur; bu, üçüncü fermanla ulusal egemenliğin yeniden tesis edilmesi ve Pazar yasasında muzaffer kilisenin bir sancak olarak yükseltilmesiyle temsil edilir.

Üçüncü kararname, 22 Ekim 1844’te üçüncü meleşin nikaha gelişini simgeliyordu. Gelin, nikah sırasında değil, nikahtan önce kendini hazırlar. Yüz kırk dört binin mühürlenmesi, canavarın sureti sınavı olarak peygamberce temsil edilen zaman diliminde, Pazar yasasından hemen önce

tamamlanır. Bize, canavarın sureti sınavının, deneme süresi kapanmadan önce geçmemiz gereken sınav olduğu bildirilmiştir.

“Rab bana açıkça göstermiştir ki, canavarın sureti lütuf süresi kapanmadan önce meydana getirilecektir; çünkü bu, Tanrı'nın halkı için büyük sınama olacaktır ve onların ebedî kaderi bununla belirlenecektir. Senin tutumun ise öylesine bir tutarsızlıklar yumağıdır ki, pek az kişi aldatılacaktır.

“Vahiy 13'te bu konu açıkça sunulmaktadır; [Vahiy 13:11–17 alıntılanmıştır].”

“Tanrı'nın halkının mühürlenmeden önce karşı karşıya kalması gereken sınav budur. O'nun yasasını gözeterek ve sahte bir şabatı kabul etmeyi reddederek Tanrı'ya bağlılıklarını kanıtlamış olanların tümü, Rab Tanrı Yehova'nın sancağı altında yer alacak ve yaşayan Tanrı'nın mührünü alacaktır. Göksel kökenli gerçeği bırakıp Pazar şabatını kabul edenler ise canavarın işaretini alacaktır.” Manuscript Releases, cilt 15, s. 15.

Kapı 22 Ekim 1844'te kapandı; bu, Pazar yasasında kapının kapanışını önceden örnekler. Kızkardeş White, canavarın suretinin imtihanının deneme süresi kapanmadan "önce" geçmemiz gereken imtihan olduğunu ve ayrıca bu imtihanda sonsuz kaderimizin karara bağlandığını belirtir. Pazar yasasından önce gelin kendini hazırlar ve bu, uygun düğün giysisine sahip olmayı gerektirir; bu giysi, Antlaşmanın Elçisi'nin arıtıcı ateşleriyle arıtılacaktır. Mühür düğünden önce basılır ve ardından düğün Pazar yasasında gerçekleşir.

Kardeş White, mühürlenmenin hem zihinsel hem de ruhsal olarak gerçeğe yerleşme olduğunu belirtir. Ayrıca, Tanrı'nın halkı 'ne zaman' mühürlenirse, 'o zaman' Tanrı'nın yargılarının sarsıntısının geleceğini ifade eder. Sarsıntı, Vahiy 11'deki depremle başlayan yargılardır; ki bu Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasasıdır.

Millerci mabedi Geceyarısı Çılgılığı sırasında tamamlandı; bu da mührün, yargının üçüncü dönüm noktasından önce vurulduğunu gösterir. İbrahim'in antlaşmasında yargının üçüncü adımı, Moria Dağı'ndaki İshak'tı; bu, yalnızca çarımhtaki Mesih'i değil, aynı zamanda Malaki 3'te Levililerin sunusunu da simgeliyordu.

Ve gümüşü arıtan ve saflaştıran biri gibi oturacak; Levi'nin oğullarını arıtacak ve onları altın ve gümüş gibi saflaştıracak ki Rab'be doğruluk içinde sunu sunabilsinler. O zaman Yahuda'nın ve Yerusâlim'in sunusu, eski günlerde ve geçmiş yıllarda olduğu gibi Rab'be hoş gelecek.

Ve sizi yargılamak için yanınıza geleceğim; büyücülere, zina edenlere, yalan yere yemin edenlere, işçiye ücretinde haksızlık edenlere, dul ve öksüzü ezenlere, yabancıyı hakkından mahrum edenlere ve benden korkmayanlara karşı çabucak tanıklık edeceğim, diyor orduların Rabbi. Malaki 3:3-5.

Arındırma sürecinden sonra, sunu 'o zaman' eski günlerdeki gibi olacak ve sunu yargının nihai eylemi sırasında hazırlanır; çünkü arındırılmış ve bir sunu olarak hazırlanmış Levililer, Mesih'in aleyhine "çabuk tanık" olacağı akılsız bakirelerle o zaman karşılaştırılır. "Çabuk tanık", "Laodikya kilisesine sadık tanık"tır; Şebna'yı bir top gibi uzak bir tarlaya fırlatan ve Laodikyalıları ağzından fişkirtarak kusan O'dur. Buğday ile yabancı otların ayrılması çabuk olacaktır, çünkü son hareketler

hızlıdır. O çabuk haberci, Malaki 3'te tapınağına ansızın gelen O'dur.

Malaki'de "eski günlerde olduğu gibi" sununun yüceltilmesi, yüz kırk dört binin sancağının yüceltilmesidir; Pentekost'taki iki sallama ekmeği sunusunun yüceltilmesiydi; çölde sırk üzerindeki yılanın yüceltilmesiydi; Mesih'in çarımha yüceltilmesiydi ve bütün dünya hayret edip şaşırıırken Mesih ile birlikte Şadrak, Meşak ve Abednego'nun kızgın fırında yüceltilmesiydi; 1843 çizelgesinin yayınlanmasıydı ve 1850 çizelgesi için öngörülen amaçtı.

İbrahim'in antlaşmasının ikinci adımında sünnet ayini emredilip yürürlüğe kondu ve böylece antlaşmanın alameti haline geldi. İbrahim, Musa'nın aksine, İshak'ı derhal sünnet etti; böylece üçüncü adımda onu kurban olarak sunduğunda İshak o alameti temsil edecekti. Bu alamet daha sonra yerini vaftize bırakacaktı; ikisi birlikte haç işareti için iki şahit teşkil edecekti.

"Yaşayan Tanrı'nın, halkının alınlarına konulan mührü nedir? Bu, meleklerin okuyabildiği, fakat insan gözlerinin okuyamadığı bir işarettir; çünkü yok eden melek bu kurtuluş işaretini görmelidir. Anlayışlı zihin, Rab'bin evlat edindiği oğulları ve kızlarında Golgota'daki haçın işaretini görmüştür. Tanrı'nın yasasını çiğneme günahı ortadan kaldırılmıştır. Üzerlerinde düğün giysisi vardır ve Tanrı'nın bütün buyruklarına itaatkâr ve sadıktırlar." El Yazması Yayını, sayı 21, 51.

Yaratılış 15'teki antlaşmanın ilk adımında, esaret altında 400 yıla dair bir zaman peygamberliği belirlenir ve Pavlus aynı dönemi 430 yıl olarak belirtir. Pavlus'un hesabı, Abram'ın gurbette geçirdiği zamanı da dahil ettiği için, Çıkış 12'deki çağrıyla başlar. Dikkatle incelendiğinde, otuz yıllık ilişkisi açısından dört yüz yıl, Pavlus tarafından ortaya konan bir semboldür; Abram tarafından ortaya konan dört yüz yıl ise başka bir semboldür. Öyleyse, dört yüz yıllık dönem neyi temsil eder, dört yüz otuz yıllık dönem neyi temsil eder ve otuz yıl neyi temsil eder?

Bilginler, dört yüz otuz yılın iki yüz on beşer yıllık iki döneme ayrılabilceğini isabetle göstermişlerdir; ilk dönem esaret ve kölelikten azadedir, ikincisi ise köleliktir.

İbrahim 75 yaşında Kenan diyarına girdi ve İshak, İbrahim 100 yaşındayken (25 yıl sonra) doğdu. İshak 60 yaşındayken Yakup doğdu ve Yakup 130 yaşındayken Mısır'a girdi. Böylece Kenan'da 215 yıl ve Mısır'da 215 yıl olmak üzere toplam 430 yıl eder. Bir peygamberlik öğrencisi için bu, iki antlaşma sembolünden iki tanıklık sağlar; Pavlus için de, Avram'da olduğu gibi, adı değiştirilmiştir. Pavlus 430'u, Avram ise 400'ü belirtir. Birbiriyle ilişkili iki zaman peygamberliğinin satır satır gerçekleşmesi, Tanrı'nın seçilmiş halkının kurulmasına yol açan ilk antlaşma dönemiyle ilişkilidir.

Mesih, birçoklarıyla bir hafta süreyle antlaşmayı tasdik etmek üzere tarihe geldiğinde, o hafta birbiriyle ilişkili iki zaman peygamberliğini temsil ediyordu. Pavlus'un dört yüz otuz yıllık peygamberliği, Mesih'in haftasında olduğu gibi, iki eşit parçaya ayrılabilir. Kenan'da 215 yılın ardından Mısır'da 215 yıl; bu düzen, Mesih'in bizzat 1260 gün süren tanıklığını, ardından öğrencilerinin şahsında 1260 gün süren Mesih tanıklığını tipolojik olarak simgeler. Mesih'in antlaşmayı tasdik ettiği 2520 gün de, "antlaşmasının davası" olan yedi zamanı temsil eder.

MÖ 723'ten 1798'e kadar 2520 yıl eder ve bu yıllar, mabedi ve orduyu 1260 yıl boyunca çığneyen putperestliği, ardından mabedi ve orduyu 1260 yıl boyunca çığneyen papalığı temsil eden iki adet 1260 yıllık döneme bölünür. Mesih'in haftasının ortası çarmıhtı ve haftanın ortası olan 538, 1260 yıllık bir putperest tanıklık dönemini, ardından putperestliğin papalık müridinden gelen 1260 yıllık bir putperest tanıklık dönemini ortaya çıkarır. Mesih'in lütuf krallığı çarmıhta iktidar kazandığında, bu, Mesih karşıtının krallığının iktidar kazandığı yıl olan 538'in bir tipi oldu. Çarmıhta, harfi İsrail bir kenara bırakıldı ve ruhsal İsrail başladı. 538'de, harfi putperestlik bir kenara bırakıldı ve ruhsal putperestlik başladı.

Abram'ın dört yüz yıllık kehaneti, aynı zamanda dört yüz otuz yıl olarak da belirtilir. Bu, aynı kehanettir; ancak iki antlaşma işaretiyle ortaya konmuştur. Birbiriyle ilişkili bu iki zaman kehaneti, Eski İsrail'in antlaşma tarihinin başlangıcında gerçekleşecek olan Tanrı'nın halkının esaretini ve kurtuluşunu tanımlıyordu. Eski İsrail'in antlaşma tarihinin sonunda ise, bir gün bir yıla tekabül edecek şekilde başka bir kehanetle örtüşen bir zaman kehaneti vardır; böylece kurtuluş ve esareti vurgulayan iki zaman kehaneti belirlenir.

Antik İsrail'in başlangıcıyla sonu arasındaki tarihin ortasında, Daniel'i Babil esareti içinde buluruz. Köleliği ve kurtuluş vaadini tanımlayan o antlaşma tarihinden, eski İsrail'in antlaşma tarihini modern İsrail'in antlaşma tarihiyle birleştiren peygamberlik ortaya konur. Daniel kitabında iki zamanla ilgili peygamberlik belirlenir. Levililer yirmi altıda yer alan Musa'nın "yedi kez"ine dair "yemin" Daniel 9:11'de tanımlanır; ayrıca Daniel 8:13'teki soru, 2300 yıl peygamberliğini tanımlayan 8:14'teki yanıtı götürür. Bozulduğu takdirde "Musa'nın laneti" olan bu "yemin" (Daniel 9:11), güney krallığına karşı MÖ 677'de uygulandı ve 2300 yıl peygamberliği gibi 22 Ekim 1844'te sona erdi. Her iki 2520'lik dağılma da 13. ayetteki soruda yer alır; 14. ayetin yanıtı ise 2300 yıldır.

Antik İsrail'in antlaşma tarihinin alfası olan Musa'da olduğu gibi ve antik İsrail'in antlaşma tarihinin omegası olan Mesih'te olduğu gibi, modern İsrail'in alfa tarihi iki birbiriyle bağlantılı zaman peygamberliği içeriyordu. Biri esaret ve köleliği, diğeri kurtuluşu temsil ediyordu. Antik İsrail'in alfa tarihinde 430 yılın iki eşit döneme bölünmesi, Mesih'in antlaşmayı teyit ettiği haftada tekrarlanan peygamberî bölünmenin ve antlaşmayı bozmanın yargısına ilişkin, yine iki eşit döneme ayrılmış birbiriyle bağlantılı sürenin bir tipiydi; bunlar, modern İsrail'in alfa tarihinin de benzer bir peygamberî dayanağa sahip olacağına dair iki tanık ortaya koyar. 2520 yıl ile 2300 yılın birlikte sona ermesi ise, ortasından eşit olarak bölünmüş bir peygamberliği içeren birbiriyle bağlantılı iki zaman peygamberliğine dair üçüncü tanığı sağlar.

Üç tanık, Rab modern İsrail'in omega tarihinde yüz kırk dört binle antlaşmaya girdiğinde, peygamberlik zamanına dair birbiriyle ilişkili iki peygamberlik ve ona bağlı, iki eşit parçaya bölünmüş bir dönem olacağını beklemeye bir canı yönlendirirdi; ancak bu böyle olamaz; çünkü Rab modern İsrail'le antlaşmaya girdiğinde elini göğze kaldırdı ve zamanın artık olmayacağını ilan etti.

Yüz kırk dört binin antlaşması, ilk ürün buğday sunusunun iki salınım ekmeğiyle simgelenir. Üç şahit ve bunu izleyen, peygamberî zaman ayrımı olmayan iki katlı bir şahitlikten oluşan

peygamberî yapı, Abram'ın sunusunda bulunur: bir düve (eşit olarak ikiye bölünmüştü), bir dişi keçi (eşit olarak ikiye bölünmüştü) ve bir koç (eşit olarak ikiye bölünmüştü), ardından bir kumru ve bir güvercin.

İlk üç kurbanın her birine, sembolik anlamlarıyla bağlantılı üçer yıl eşlik ediyordu; bu da onların, peygamberlik zamanı bulunan üç kurbanı temsil ettiğini gösteriyordu. Üç kurban yalnızca peygamberlik zamanı taşımakla kalmıyor, her birinin peygamberlik zamanı iki eşit döneme bölünmüştü. Kumru ve güvercine ise herhangi bir yaş şartı bağlanmamıştır; yalnızca genç olmaları gerekiyordu, çünkü onlar, iki kuşla, yani iki sürüyle temsil edilen antlaşma halkının son kuşağını temsil ederler.

İki sürü, büyük kalabalığı ve yüz kırk dört bini temsil eder, ama iki kuş ikincil bir anlam taşır. Güvercin, tapınakta sunulan sunular arasında yer alır ve güvercinin bir sunu olarak nasıl tanımlandığına baktığınızda, çoğu kez bunun bir tür kumru anlamına geldiğini görürsünüz; oysa Avram'ın sunusundaki güvercin, tüyleri henüz çıkmamış kadar genç bir kuşu, hatta daha da kötüsü, tüyleri yolunmuş bir kuşu tanımlar. Bu peygamberî düzeyde iki kuş buğday ve delicedir.

Son günlerde sancak bir kuş gibi göklere kaldırılacak ve bunu, iki murdar kuşun kötülüğü kaldırıp onu Şinar'daki tahtına yerleştirmek üzere oldukları tam zamanda yapacaktır.

Benimle konuşan melek dışarı çıktı ve bana dedi ki: “Şimdi gözlerini kaldır ve dışarı çıkan şeyin ne olduğuna bak.” Ben de, “Nedir o?” dedim. O da, “Bu, dışarı çıkan bir efadır,” dedi. Sonra yine dedi: “Bu, bütün yeryüzünde onların görünüşüdür.” Derken, kurşundan bir talant kaldırıldı; ve işte, efanın ortasında oturan bir kadın vardı.

Ve dedi: Bu kötülüktür. Ve onu efa'nın ortasına attı; ve kurşun ağırlığını onun ağzının üzerine attı.

Sonra gözlerimi kaldırıp baktım; işte, iki kadın çıktı, kanatlarında rüzgâr vardı; çünkü leyleğin kanatlarına benzer kanatları vardı; ve efayı yer ile gök arasına kaldırdılar. Benimle konuşan meleğe, “Bu efayı nereye götürüyorlar?” diye sordum. O da bana, “Şinar ülkesinde ona bir ev yapmak için; orada kurulacak ve kendi kaidesi üzerine yerleştirilecektir” dedi. Zekeriya 5:5-11.

Papalık, “kötülük” olarak ya da Pavlus tarafından “o kötü” olarak temsil edilen, 1798'de oturduğu sepetin üzerine kurşundan bir talant konulduğunda ölümcül yarasını aldı. Bundan sonra spiritizm ve dinden dönmüş Protestanlık onu kaldırıp Şinar'da ona bir ev yapacak; bu, Tanrı'nın bir sancak olarak yükselteceği evi inşa etmeyi tamamladığı zamana denk gelecektir. Zekeriya'da sahte sancak “kötülük kadını”dır ve sancak güvercinler olarak temsil edilir. Dünya o zaman, her tür murdar ve nefret edilen kuşun kafesi olan Roma ile, Tanrı'nın insanlıkla yaptığı antlaşmanın bir simgesi olan güvercin arasında seçim yapacaktır.

Ve kuvvetli bir sesle yüksek sesle haykırıp dedi ki: Büyük Babil düştü, düştü; cinlerin meskeni, her murdar ruhun sığınağı ve her murdar ve iğrenç kuşun kafesi oldu. Vahiy 18:2.

İsa Mesih, ölümü ve dirilişiyle bağlantılı olarak, “Bu tapınağı yıkın; ben de onu üç günde yeniden kuracağım” dedi. Bu üç gün, Musa'da, Mesih'te ve Milleritlerde olduğu gibi, bir tapınağın ayağa

kaldırıldığı peygamberî bir dönemi temsil eder. Avram'ın sunduğu düve, dişi keçi ve koçun üç yaşında olma şartı, şu anda ele aldığımız üç antlaşma tarihinin her birinde bir tapınak inşa edileceğini temsil eder. Yüz kırk dört binin son antlaşma tapınağı, göklere bir taç gibi kaldırılacak sancaktır. Bu nedenle; düve, dişi keçi ve koç yer hayvanlarıdır; böylece göklere uçan kuşlarla ayırım yapılır. Son günlerde kurulan antlaşma tapınağı, Yerusâlim'in bütün tepelerin ve dağların üzerine yükseltildiği zamandır.

Her ne kadar Abram'ın üç antlaşma adımından ilkinin her unsurunu henüz tanımlamamış olsam da, şimdiye dek incelediğimiz her unsurun, eski harfi İsrail'in başlangıcında ve sonunda, ayrıca modern İsrail'in başlangıcında bir karşılığı vardır. Vahiy 14'teki meleklerin üç adımını, Abram'ın ilk antlaşma adımında göstermiş bulunuyoruz. Abram'ın ilk antlaşma adımında yer alan üç meleğin fraktalı, Abram'ın ikinci ve üçüncü antlaşma adımlarını ele aldığımızda daha da açık biçimde teyit edilecektir.

Abram'ın "sekiz" takdimeleri, yalnızca Musa'nın kutsal mekân ritüellerinin bir parçası hâline gelecek takdimeleri temsil etmekle kalmaz; aynı zamanda Tanrı'nın antlaşma halkının hikâyesinde peygamberlik zamanının rolünü belirler ve teyit eder. Onlar, İsrail'in Tanrı'nın seçilmiş halkı olarak, ister harfi ister ruhsal olsun, başlangıçlarını ve sonlarını teyit ederler.

Paul'un 430 yılı, mantıksal olarak Abram'ın 400 yılından ayrılamayan peygamberî bir dönemdir. Bunlar üst üste getirildiklerinde önce otuz yıllık bir dönem, ardından dört yüz yıl ortaya çıkar. Buradan bir sonraki makalede devam edeceğiz.

Eski Ahit'te kaydedilen peygamberlikler, son günler için Rab'bin sözüdür ve San Francisco'nun yıkımına nasıl tanık olduysak o kadar kesinlikle yerine gelecektir. Mektup 154, 26 Mayıs 1906.